

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 243/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti AKUS, a. s., Miletičova 23, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Consilior Iuris, s. r. o., advokátska kancelária, Miletičova 23, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Róbert Dupkala, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 64 Cb 61/2010-238 z 19. apríla 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 Cob 269/2011 z 5. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti AKUS, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti AKUS, a. s., Miletičova 23, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 64 Cb 61/2010-238 z 19. apríla 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 Cob 269/2011 z 5. decembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že 19. marca 2010 podala sťažovateľka okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa od Banskobystrického samosprávneho kraja (ďalej len „odporca“ alebo „BBSK“) domáhala zaplata sumy 4 276 676,39 €. Tento návrh odôvodnila tým, že Okresný súd Zvolen rozsudkom č. k. Cb 302/2000-146 z 8. októbra 2002, ktorý nadobudol právoplatnosť 5. novembra 2002, zaviazal rozpočtovú organizáciu Domov sociálnych služieb ÚSVIT – Detva, Detva (ďalej len „DSS“), v súvislosti s rekonštrukciou budovy tohto zariadenia zaplatiť J. V., stavebno-motnážne práce, Zvolen, sumu 300 905,90 Sk spolu so zmluvnou pokutou vo výške 3 % za každý deň omeškania zo sumy 3 409 400 Sk od 17. apríla 1998 do zaplata, ako aj trovy konania v sume 23 676 Sk. Zriaďovateľom DSS bol v čase podpisu zmluvy štát prostredníctvom Krajského úradu v Banskej Bystrici a od 1. júla 2002 prešiel do zriaďovateľskej pôsobnosti odporcu. Na základe postúpenia pohľadávok vyplývajúcich z uvedeného exekučného titulu sa sťažovateľka stala držiteľom a vlastníkom všetkých práv, oprávnení a povinností z neho vyplývajúcich, a to v časti istiny v sume 219 505,90 Sk, neuhradenej časti zmluvnej pokuty vo výške 3 % za každý deň omeškania zo sumy

3 409 400 Sk od 17. apríla 1998 do zaplataenia, ako aj náhrady trovy konania v sume 23 676 Sk. V snahe odvrátiť hroziacu exekúciu uzavrel vtedajší predseda BBSK 15. októbra 2007 v mene odporcu so sťažovateľkou dohodu o urovnaní (ďalej len „dohoda“), predmetom ktorej bolo vysporiadanie uvedenej pohľadávky, ktorá v tom čase predstavovala celkovú sumu 10 057 757,42 €. V zmysle zmluvných dojednaní mala byť predmetná pohľadávka splácaná v pravidelných mesačných splátkach po dobu troch rokov s tým, že nezaplatením dvoch po sebe nasledujúcich splátok riadne a včas účinnosť dohody zaniká a sťažovateľka je oprávnená uplatniť svoje nároky v súdnom a exekučnom konaní; v prípade splnenia tejto rozvázovacej podmienky sa zaplataené splátky započítajú na nároky sťažovateľky na zmluvnú pokutu podľa času jej vzniku najskôr splatnú, čím nie je dotknutý nárok sťažovateľky domáhať sa príslušenstva – úrokov z omeškania z nezaplataenej časti zmluvnej pokuty. Keďže odporca nezaplatal splátky za mesiac december 2009 a január 2010, sťažovateľke vzniklo právo domáhať sa zaplataenia celej dlžnej sumy s príslušenstvom. Z titulu uvedenej pohľadávky bola sťažovateľke zaplataená odporcom a z časti aj DSS celková suma 5 661 322,66 €, ktorú započítala na zmluvnú pokutu podľa času jej vzniku najskôr splatnú. Pôvodný návrh z 19. marca 2010 sťažovateľka podaním zo 14. apríla 2011 rozšírila o nezaplataenú časť zmluvnej pokuty v sume 5 997 588,10 €.

Okresný súd rozsudkom č. k. 64 Cb 61/2010-238 z 19. apríla 2011 návrh sťažovateľky zamietol. Okresný súd sa stotožnil jednak s tvrdením odporcu o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie v konaní a dospel k záveru, že DSS ako právny subjekt naďalej existuje, naďalej je nositeľom práv a povinností a tieto na odporcu ako jeho zriaďovateľa neprešli, ako aj s jeho tvrdením, že dohoda je absolútne neplatným právnym úkonom, pretože medzi sťažovateľkou a odporcom neexistoval žiadny právny vzťah, z ktorého by odporcovi vo vzťahu k sťažovateľke vznikol záväzok, ktorý by bol pochybný alebo sporný a ktorý mal byť upravený a nahradený novým záväzkom. Okresný súd zároveň konštatoval (s. 18), že pokiaľ sťažovateľka s poukazom na ustanovenie § 586 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého: „Urovanie dojednané dobromyseľne nestráca platnosť ani v prípade, že dodatočne vyjde najavo, že niektorá zo strán dohodnuté právo v čase dojednania urovnania nemala“, tvrdila, že jediným spôsobom, ktorým by sa odporca

vo vzťahu k dohode mohol brániť, bola nedobromyseľnosť, „v danom prípade takáto zákonom predpokladaná situácia nenastala“.

Podľa názoru sťažovateľky už rozsudkom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože vychádzajúc z obsahu tohto práva deklarovaného viacerými rozhodnutiami ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 22/03, IV. ÚS 115/03) v ňom absentuje zdôvodnenie, prečo sa okresný súd nezaoberal a náležite neskúmal právnu argumentáciu sťažovateľky pri posudzovaní pasívnej vecnej legitímácie odporcu, keď arbitrárnym spôsobom posúdil dohodu ako neplatný právny úkon. Okresný súd skutkovo ani právne neodôvodnil, na základe akých skutočností nie je možné na daný prípad aplikovať § 586 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorým sťažovateľka v priebehu celého konania argumentovala, a to napriek tomu, že práve posúdenie tejto otázky bolo pre určenie pasívnej vecnej legitímácie odporcu ťažiskové.

Na základe odvolania sťažovateľky odôvodeného neúplným a nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym posúdením veci, v ktorom poukázala na to, že problematika posudzovania dobromyseľnosti inštitútu „urovňania“ nie je v judikatúre slovenských súdov rozpracovaná, a preto oprela svoje argumenty o súdnu prax Českej republiky, ktorá vychádza z rovnakého zákona z čias spoločnej štátnosti (č. 40/1964 Sb. Občianský zákonník) a komentárov k nemu, krajský súd rozsudkom sp. zn. 41 Cob 269/2011 z 5. decembra 2012 rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľke je známa judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnuté na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). V súvislosti s uvedeným preto považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu mimo limitov práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože odvolací súd uviedol len to, že sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa, avšak bez toho, aby sa vysporiadal s argumentáciou

sťažovateľky uvádzanou v odvolaní. Toto rozhodnutie považuje sťažovateľka za arbitrárne aj z toho dôvodu, že krajský súd nezodpovedal právne ani skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatnený nárokom.

Ďalšie porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy vidí sťažovateľka v tom, že krajský súd neodôvodnil ústavne konformným spôsobom, prečo nevyhovel jej návrhu na pripustenie dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej strane zásadného významu. Konštatovanie krajského súdu, že problematika týkajúca sa urovnania bola riešená vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu bez toho, aby minimálne poukázal na nejaké konkrétne rozhodnutie, ktoré by bolo možné aplikovať na prerokovávanú vec, považuje sťažovateľka za arbitrárne.

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd a krajský súd nepostupovali v súlade s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, pretože na prerokovávanú vec vôbec neaplikovali relevantnú právnu normu (§ 586 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a ostatné právne normy aplikovali takým spôsobom, že absolútne zmarili predvídateľnosť práva, resp. svojich rozhodnutí, čím spôsobili právnu neistotu sťažovateľky, čo je v rozpore s princípmi právneho štátu.

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že rozsudkom okresného súdu č. k. 64 Cb 61/2010-238 z 19. apríla 2011 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 41 Cob 269/2011 z 5. decembra 2012 bol porušený čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj jej právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby uvedené rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 150 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Sťažovateľka zároveň požiadala o odklad vykonateľnosti uvedených rozhodnutí všeobecných súdov, pretože ich výkon by pre ňu znamenal väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 64 Cb 61/2010-238 z 19. apríla 2011 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 41 Cob 269/2011 z 5. decembra 2012.

1. Preskúmaniu napadnutého rozhodnutia okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu označených práv ústavným súdom bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí požiadať o ochranu tohto práva ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, IV. ÚS 380/04, III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol vo vzťahu k okresnému súdu krajský súd, ktorý (na základe odvolania sťažovateľky) rozsudok okresného súdu potvrdil. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Pokiaľ ide o námietku porušenia označených práv sťažovateľky napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že tieto *v podstate totožné argumenty týkajúce sa jednak nesprávneho posúdenia pasívnej vecnej legitímácie odporcu, ako aj nesprávneho výkladu právneho inštitútu „urovnania“* uplatnila už v odvolacom konaní (a aj v konaní pred súdom prvého stupňa).

Keďže sťažovateľke je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho oprávnenia preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, nepovažoval túto za potrebné v danom prípade duplicitne citovať.

Na doplnenie ústavný súd však pripomína, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03,

III. ÚS 209/04). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyslovil, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov ESLP možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994). Z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

Ústavný súd konštatuje, že predmetná sťažnosť je založená výhradne na neúspechu sťažovateľky v konaní pred všeobecnými súdmi, s ktorých právnymi závermi nesúhlasí, a ako taká je zjavne neopodstatnená.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol:

„K uvedeným skutočnostiam v napadnutom rozsudku zaujal správne a podrobné stanovisko okresný súd, s ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil... Správne okresný súd uviedol, že rozpočtovú organizáciu zriadenú rozhodnutím zriaďovateľa možno zrušiť len rozhodnutím zriaďovateľa s tým, že zaniknúť môže s právnym nástupcom alebo ak zaniká bez právneho nástupcu, prechádzajú jej práva a povinnosti na zriaďovateľa... Právoplatnosťou rozhodnutia konkurzného súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu na rozpočtovú organizáciu Domov sociálnych služieb ÚSVIT – Detva, Detva –

Piešť II pre nedostatok majetku nedošlo k zrušeniu tohto subjektu zo zákona. Správne okresný súd zistil, že navrhovateľ nepreukázal ani existenciu rozhodnutia zriaďovateľa o zrušení tejto rozpočtovej organizácie. Domov sociálnych služieb ÚSVIT – Detva, Detva Piešť ako právny subjekt naďalej existuje, naďalej je nositeľom práv a povinností a tieto na odporcu ako zriaďovateľa neprešli. Uvedené závery okresného súdu ani navrhovateľ v podanom odvolaní nespochybňoval. V odvolaní namietal nesprávnosť právneho záveru okresného súdu týkajúceho sa neplatnosti zmluvy o urovnaní a z neho vyplývajúce konštatovanie, že navrhovateľ nepreukázal pasívnu legitimáciu odporcu v konaní...

Podstatou urovnania je odstránenie právnej neistoty medzi účastníkmi záväzkového právneho vzťahu, ktorá vyplýva zo spornosti a pochybnosti ich práv (a tým aj povinnosti) a nahradenie doterajšieho sporného záväzku novým, týchto nedostatkov zbavených záväzkov. Predmetom urovnania môžu byť buď niektoré sporné právne vzťahy medzi účastníkmi, alebo všetky ich práva a povinnosti (generálne urovanie). V tomto prípade sa urovanie nevzťahuje iba na tie práva, na ktoré účastník nemohol ani pomýšľať. Nie je rozhodujúce, či za sporné alebo pochybné považujú práva a povinnosti obaja účastníci alebo iba jeden z nich. Príčiny spornosti môžu byť rôzne, pričom stačí subjektívna spornosť. Spornosť a pochybnosť môže spočívať napríklad v tom, že je sporné, či nastali všetky skutočnosti potrebné k vzniku práva, je pochybná výška pohľadávky, jej trvanie a podobne. K urovnaniu môže dôjsť iba ohľadne takých práv a povinností, ktorými účastníci môžu disponovať, nemôžu to však byť iba práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvných vzťahov. Dôsledkom urovnania je zánik (nie zmena) pôvodného záväzku (prípadne záväzkov)...

Aj z... rozhodnutí a právnych názorov vyslovených českými autormi je zrejmé, že vždy musí existovať medzi účastníkmi pôvodný záväzok, v ktorom sa sporné právo vyskytlo, tiež sa uvádza, že urovanie je dohoda účastníkov záväzkového právneho vzťahu, ktorou účastníci odstraňujú spornosť alebo pochybnosť vzájomných práv a pochybností. V danom prípade však medzi účastníkmi konania, teda medzi navrhovateľom a odporcom nikdy žiaden záväzkový právny vzťah, ktorý by bol medzi nimi sporný neexistoval, a ak neexistoval žiadny predchádzajú záväzok, nemohol byť tento záväzok nahradený dohodou o urovnaní a preto odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že Dohoda o urovnaní uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka...

Keďže účastníkom konania na Okresnom súde Zvolen nebol odporca a keďže dohodu o urovnaní môžu uzavrieť len účastníci už existujúceho právneho vzťahu, ktorý medzi navrhovateľom a odporcom nikdy neexistoval, nemohli navrhovateľ a odporca aj s poukazom na vyššie citované rozhodnutia platnú dohodu o urovnaní medzi sebou uzavrieť.

Čo sa týka námietky navrhovateľa, ktorú uviedol v odvolaní, že okresný súd sa meritórne vecou vôbec nezaoberal a nevykonal navrhované dôkazy smerujúce k preukázaniu navrhovateľom tvrdených skutočností, a preto je rozhodnutie súdu podľa názoru navrhovateľa z tohto pohľadu nepreskúmateľné, uvádza odvolací súd, že okresný súd vykonal obširne dokazovanie, k tomu, prečo nevykonal ďalšie dôkazy označené navrhovateľom, a to výpoveď štatutárneho zástupcu odporcu a výpoveď svedka L. sa v napadnutom rozsudku vyjadril a po preskúmaní veci dospel odvolací súd k záveru, že vykonanie uvedených dôkazov nebolo potrebné, keďže nešlo o dôkazy na sporné a navrhovateľom nepreukázané skutočnosti v konaní, teda právny dôvod vzniku záväzku odporcu.

Okresný súd vec správne právne posúdil, dostatočne zistil skutkový stav, preto odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil...“

Ústavný súd vychádzajúc zo sťažnostných námietok sťažovateľky preskúmaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že ho nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý súdny proces, a že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu na spochybnenie právnych záverov krajského súdu vyjadrených v jeho rozhodnutí. Skutočnosť, že konanie pred všeobecnými súdmi neskončilo podľa predstáv sťažovateľky, sama osebe nie je právnym základom na namietnutie porušenia jeho práva na súdnu ochranu sťažnosťou podanou ústavnému súdu, pretože, ako bolo uvedené, označené právo v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi týmto rozhodnutím a porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej namietala, že krajský súd neodôvodnil ústavne konformným spôsobom, prečo nevyhovel jej návrhu na pripustenie dovolania, keďže podľa jej názoru ide o rozhodnutie po právnej strane zásadného významu. Ústavný súd konštatuje, že uvedeným tvrdením si sama sťažovateľka odporuje, pretože vo vzťahu k prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde výslovne uviedla, že „*podľa ust. § 236 O. s. p. a nasledujúcich nebolo možné podať dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 05. 12. 2012 č. k. 41 Cob/269/2011 z dôvodu neprípustnosti*“, pričom tento mimoriadny opravný prostriedok ani nepodala. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí výlučne do právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu, pretože tento nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, III. ÚS 480/2013), preto považuje túto námietku sťažovateľky za zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala aj porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ktoré sú súčasťou základných princípov ústavy a vzhľadom na to nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych konaniach (I. ÚS 176/07) o porušení základných práv a slobôd uvedených v druhej hlave ústavy (m. m. II. ÚS 821/00, I. ÚS 485/2010). Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2014